

22. Concordante overpeinzingen

Wat is concordant vertalen?

Concordant vertalen is proberen het Woord van God, tot in de kleinste details, zo juist mogelijk weer te geven.

Bij concordant vertalen kom je steeds weer onvoorziene dingen tegen.

Daar moet je dan heel goed over nadenken.

Lange wandelingen maken.

Om te overpeinzen wat God in zijn Woord zegt.

Waarom God in zijn Woord nu juist op die manier iets formuleert.

En niet anders ...

Ik ga vanmiddag met u concordant vertalen.

Ik geef u vanmiddag iets om te overpeinzen.

Gelukkig is de mens, die in Gods Woord zijn vreugde vindt.

En diens Woord overpeinst bij dag en bij nacht ...

Ons onderwerp van vanmiddag is: het verschil tussen de aorist en de onvoltooid tegenwoordige tijd.

Wat is dat: een aorist?

Een aorist is allereerst een feit.

Een feit is iets waarvan de werkelijkheid vaststaat.

Iets wat je niet kunt ontkennen.

De wereld, waarin wij leven, bestaat uit feiten.

De zon gaat elke dag op.

Dat is een feit.

En hij gaat elke avond onder.

Dat is ook een feit.

Een rechte lijn is de kortste afstand tussen twee punten.

Eén plus één is twee.

Water is nat.

En ijs is koud.

Allemaal feiten.

Daarom handelen wij ook op basis van die feiten.
En onze handelingen zèlf zijn ook feiten.
Daarom spreken wij ook over onze handelingen als feiten.
Luister maar:

Ik ga naar mijn werk.
Ik neem de auto.
Ik sta in de file.
Ik kom thuis.
Ik zet de computer aan.
Ik bid.
Ik vertaal Gods Woord.

Allemaal feiten.
Allemaal aoristen.
Een aorist is niet alleen een feit.
Het is ook een feit in de onbepaalde tijd.

Wat is dat: een feit in de onbepaalde tijd?
Dat is, wanneer ik een feit noem, dat ik dan geen bepaalde tijd
in mijn gedachten heb.

Onze handelingen zijn niet alleen feiten.
Maar onze handelingen vinden ook plaats binnen een bepaald
tijds kader.
Die bepaalde tijds kaders zijn: de verleden tijd, de
tegenwoordige tijd en de toekomstige tijd.

Als wij de aorist gebruiken, dan zien wij onze handeling als een
feit.
Zonder dat wij die handeling in een bepaald tijds kader plaatsen.
Een aorist presenteert dus een handeling als een feit in de
onbepaalde tijd.

Wat is dan een onvoltooid tegenwoordige tijd?

In mijn woning heb ik een studeerkamer.
Mijn vrouw zegt altijd: 'Menno zit in zijn hok'.

Er hangt sinds kort een bordje met ‘kantoor’ op de studeerkamerdeur.

Daarom moet je ook kloppen, voordat je binnen mag komen.

Maar het blijft mijn hok.

En in mijn hok vertaal ik Gods Woord.

En dan is mijn vrouw even naar het dorp.

En dan komt ze thuis.

Ze ziet mij niet.

En dan roept ze: ‘Waar ben je?’

En dan roep ik terug: ‘Ik ben in mijn hok.’

En dan roept ze: ‘Wat ben je aan het doen?’

En dan roep ik: ‘Ik ben Gods Woord aan het vertalen.’

Deze uitspraak: ‘Ik ben Gods Woord aan het vertalen’, dat is een onvoltooid tegenwoordige tijd.

Ik plaats met het gebruik van de onvoltooid tegenwoordige tijd mijn handeling in een tijds kader.

Mijn handeling is niet in de verleden tijd.

Mijn handeling is ook niet in de toekomstige tijd.

Maar mijn handeling is nú, op het moment dat ik spreek.

De onvoltooid tegenwoordige tijd benadrukt dus dat de handeling nú, op het spreekmoment, plaatsvindt en dat de handeling op het spreekmoment nog niet voltooid is.

Ik ben dus nu, op mijn spreekmoment, in mijn hok Gods Woord aan het vertalen.

En dan komt mijn vrouw in mijn hok.

Ze heeft een mobiele telefoon in haar hand.

Ze zegt: ‘Telefoon voor je.’

En dan stop ik met vertalen.

Ik ga telefoneren.

Er is nu een nieuwe situatie ontstaan.

De onvoltooid tegenwoordige tijd van de handeling van het vertalen van Gods Woord is voltooid.

Ik ben nu, op dit moment, niet meer Gods Woord aan het vertalen.

Ik ben nu, op dit moment, aan het telefoneren.
Ik heb de ene handeling vervangen door een andere handeling.
Het is zelfs de vraag of ik de oorspronkelijke handeling, het
vertalen van Gods Woord, weer op zal pakken.
Want wij weten niet hoe de toekomst zal zijn.

En dan roept mijn vrouw vanuit de huiskamer: 'Kom je? We
gaan eten.'

En dan roep ik terug: 'Ik kom zo, ik ben nog even aan het
telefoneren.'

Met die woorden geef ik aan mijn vrouw aan, dat op dit
spreekmoment, telefoneren mijn handeling is, en niet het
vertalen van Gods Woord.

Even later zitten mijn vrouw en ik aan tafel.

Ik ben nu niet meer aan het telefoneren.

Ik ben nu aan het eten.

Ik heb, op dit moment, de handeling van het telefoneren
vervangen door de handeling van het eten.

Dit geeft aan hoe vluchtig de handeling in de onvoltooid
tegenwoordige tijd kan zijn.

Een handeling kan, zomaar, plotseling, afgebroken worden.

En vervangen worden door een andere handeling.

Die andere handeling kan ook zo maar afgebroken worden.

En vervangen worden door weer een andere handeling.

Misschien wordt een bepaalde handeling nooit meer opgepakt.

Want wij weten niet hoe de toekomst zal zijn.

Wij verrichten handelingen dus niet alleen als feiten.

Wij verrichten die handelingen ook in momenten van de tijd.

Wij gaan van moment tot moment.

Het heden is ingeklemd tussen het verleden en de toekomst.

Het verleden is net geweest.

En de toekomst komt er zo aan.

Het heden is iets vluchtigs.

Daarom zijn ook onze handelingen in het heden iets vluchtigs.

Dit benadrukken wij door in de onvoltooid tegenwoordige tijd onze handeling op het spreekmoment te benoemen.

Wij benoemen in de onvoltooid tegenwoordige tijd onze handeling niet als een feit.

Maar als een handeling, die op dit moment gaande is, een momentopname.

Eigenlijk zou je bij een werkwoordsvorm in de onvoltooid tegenwoordige tijd in gedachten een toevoeging moeten maken: 'nu, op dit moment'.

Dit onderscheid tussen de aorist en de onvoltooid tegenwoordige tijd, wordt in het Nieuwe Testament, in het oud-Grieks, heel scherp aangegeven.

Bijvoorbeeld: als God liefheeft, dan is dat bijna altijd in de aorist.

Zijn liefde is niet aan tijd gebonden.

Zijn liefde is een feit.

Zijn liefde is geen momentopname.

Zijn liefde is niet van voorbijgaande aard.

Ik geef u even een bekend voorbeeld.

Johannes 3:16.

“houtōs gar ēgapēsen ho theos ton kosmon”

Dus niet: 'Want alzo lief heeft God de wereld gehad', zoals de NBG zegt (voltooide tijd).

Maar: “want zó lief heeft God de wereld, dat ...” (aorist – een feit)

of: “want God heeft de wereld zó lief, dat ...” (aorist – een feit)

In Johannes 3:16 wordt een feit genoemd.

Gods liefde voor de wereld is een feit.

De mens, daarentegen, kan niet zo goed liefhebben.

In het Nieuwe Testament, in het oud-Grieks, wordt bij de mens, als hij liefheeft, bijna altijd de onvoltooid tegenwoordige tijd gebruikt.

Een handeling, die op dit spreekmoment plaats vindt, een momentopname, die van voorbijgaande aard is.

Efeziërs 5:28.

“ho agapōn tēn heautou gunaika heauton agapa”

Letterlijke vertaling: “Degene die zijn eigen vrouw aan het liefhebben is, is zichzelf aan het liefhebben.”

De liefde van een man voor zijn vrouw is geen feit onbepaalde tijd (aorist).

Daarom wordt er hier, in Efeze 5:28, een onvoltooid tegenwoordige tijd gebruikt, om aan te geven, dat die liefde van de man van tijdelijke aard is.

Hij is op dit spreekmoment bezig met lief te hebben.

Maar er kunnen honderden redenen zijn, zowel van fysieke als van psychische aard, die de liefde van een man voor zijn vrouw kan doen verdampen.

Het is iets vluchtigs.

Die liefde van een man voor zijn vrouw, in de tegenwoordige tijd, kan zomaar voorbij zijn.

1 Johannes 4:19 “hēmeis agapōmen auton hoti autos prōtos ēgapēsen hēmas”

“wij zijn Hem (God) aan het liefhebben (onvoltooid tegenwoordige tijd), omdat Hij ons eerst liefheeft (aorist)”

In 1 Johannes 4:19 ziet u het verschil in de liefde van God en van de mens.

De liefde van de mens (‘wij’) is een onvoltooid tegenwoordige tijd.

De liefde van God is een aorist, een feit.

Het verschil tussen Gods liefde en onze liefde wordt dus weergegeven door verschillende werkwoordsvormen.

Wij hebben God lief in de onvoltooid tegenwoordige tijd.

Onze liefde voor God is vluchtig.

Onze liefde voor God kan op elk moment afgebroken worden.

En vervangen worden door iets anders.

Om wat voor reden dan ook.

Dit is Gods oordeel over onze liefde voor Hem.

Deze gedachte vinden wij niet zo prettig.

Het is slecht voor ons ego.
Wij vinden dat wij best wel goed bezig zijn.
Maar het zou verstandig van ons zijn, wanneer wij tegen God zouden zeggen: ‘Heer, U heeft helemaal gelijk, mijn liefde voor U is iets vluchtigs.’
Maar dat doen wij niet.
Wij draaien het om.
Wij doen net of Gods liefde vluchtig is.
Maar *Gods* liefde is niet vluchtig.
Onze liefde is vluchtig.
Daarom zijn veel mensen ook bang voor God.
Zij denken dat God net zo is, zoals wij mensen zijn.
Dat Gods liefde voor ons iets vluchtigs is.
Nou, echt niet.
Gods liefde voor ons is een aorist, hoor ...

Als de liefde van God bijna altijd in de aorist staat, dan moet je dus goed opletten als die liefde van God in de onvoltooid tegenwoordige tijd staat.
Dan is er iets bijzonders aan de hand.
Laten we die bijzondere passage eens bekijken.

We gaan naar 2 Korintiërs 9:7.
“hilaron gar dotēn *agapa* ho theos”

Hier zou je ‘ēgapēsen’, de aorist, verwachten, omdat het over het liefhebben van God gaat,
maar er staat hier ‘agapa’, de onvoltooid tegenwoordige tijd.

De vertaling is dus: “... want God is een blijmoedige geveer aan het liefhebben”.

Waarom wordt in deze passage de onvoltooid tegenwoordige tijd voor Gods liefde gebruikt?

Omdat in dit hoofdstuk de nadruk ligt op het tijdelijke aspect van een inzameling.

Deze inzameling is een bijzondere inzameling voor de verarmde heiligen in Jeruzalem.

Paulus had uitdrukkelijk aan de andere afgevaardigden, Jacobus, Petrus en Johannes, beloofd om zich voor zo'n inzameling in te zetten.

Daar is Paulus in dit hoofdstuk dus mee bezig.

Wie in déze inzameling blijmoedig geeft, zegt Paulus, krijgt Gods goedkeuring.

God is, op dat moment van spreken, zo iemand aan het liefhebben.

Deze tegenwoordige tijdsvorm past in de context van deze tijdelijke, specifieke, inzameling.

Dit geldt dus niet, bijvoorbeeld, als iemand in déze tijd blijmoedig zijn tienden aan zijn geloofsgemeenschap geeft.

Dan kàn God hem daarom liefhebben.

Maar dat hoeft niet.

Want dat God een blijmoedige gever zou liefhebben, gebaseerd op 2 Korintiërs 9:7, is een onjuiste interpretatie.

Als in 2 Korintiërs 9:7 het woord 'liefhebben' in de aorist had gestaan, dan kan die blijmoedige gelovige daar aanspraak op maken.

Maar nu niet.

Ziet u, hoe gemakkelijk je iets verkeerd kunt begrijpen?

Als er in een tekst een onvoltooid tegenwoordige tijd staat, dan moet je dus altijd goed opletten.

Er is dan geen sprake van een feit.

Maar er wordt dan benadrukt dat een handeling in de onvoltooid tegenwoordige tijd plaatsvindt.

Dat die handeling een momentopname is.

En dat die handeling van voorbijgaande aard is.

In het verleden heb ik in mijn toespraken uitgebreid over de aorist gesproken.

Ook in mijn lessen Grieks, die ik in Rotterdam heb gegeven, is de aorist uitvoerig besproken.

Omdat het onderscheid tussen de aorist enerzijds en de onvoltooid tegenwoordige tijd anderzijds van essentieel belang is voor het begrijpen van de tekst van het Nieuwe Testament, wil ik hier nog één keer het belang daarvan onderstrepen.

De Nederlandse weergave van de Griekse aorist en de onvoltooid tegenwoordige tijd is in de wetenschappelijke handboeken en in de bijbelvertalingen onvolledig en onjuist. Dit komt omdat de klassieke Nederlandse grammatica inconsistent is.

Er is een duidelijke verklaring voor dit merkwaardige fenomeen.

Want wij, Nederlanders, zijn het besef van de onvoltooid tegenwoordige tijd kwijt.

Alleen in onze spreektaal komt het nog naar voren.

‘Hé, wat ben je aan het doen?’

‘Ik ben de wc aan het schoonmaken.’

Dát zijn onvoltooid handelingen in de tegenwoordige tijd.

Wij gebruiken deze manier van spreken intuïtief, maar omdat het een nogal omslachtige manier is om iets te zeggen en de onvoltooid tegenwoordige tijd-vorm: ‘ik ben aan het ...’ in heel veel gevallen krom Nederlands oplevert, gebruiken grammatici en bijbelvertalers deze uitdrukingsvorm liever niet in hun beschouwingen en vertalingen.

Dit vermijden van de onvoltooid tegenwoordige tijd-vormen in de bijbelvertalingen leidt er toe dat veel bijbelteksten onjuist weergegeven worden.

Er wordt de lezer belangrijke informatie onthouden.

De onvoltooid tegenwoordige tijd wordt gebruikt als de spreker of schrijver aan wil geven op welk moment de inhoud van zijn mededeling zich in zijn voorstelling afspeelt.

De onvoltooid tegenwoordige tijd geeft aan dat de inhoud van de mededeling tijdens het moment van het spreken of schrijven plaatsvindt.

Alleen is de vraag: tot wanneer duurt die handeling?

Wanneer houdt die handeling op?

Volgens de definitie van de onvoltooid tegenwoordige tijd is dit binnen de begrenzing van de tijd van het spreken of het schrijven van degene die deze mededeling doet.

Heel veel uitspraken in de nieuwtestamentische Griekse tekst zijn onvoltooid tegenwoordige tijd, dat wil zeggen, geldig op het moment van het schrijven van de schrijver.

Het zou dus zo maar kunnen dat honderden teksten in het Nieuwe Testament geen geldigheid meer hebben vanwege hun onvoltooid tegenwoordige tijd-vorm.

Maar dat zie je niet terug in de bijbelvertalingen.

Daar worden vrijwel alle onvoltooid tegenwoordige tijd-vormen met een aorist vertaald.

Een door de tijd begrensde handeling wordt als een feit gepresenteerd.

Een groot aantal leerstellingen (geloofsopvattingen) zouden, op basis van een foutieve vertaling van het Grieks, hierdoor in een heel ander daglicht kunnen komen te staan.

Als je in het Griekse Nieuwe Testament de werkwoordsvormen naar tijdsvormen rangschikt, dan zie je: verleden tijd 9%, tegenwoordige tijd 36%, toekomstige tijd 8%, de voltooide tijd 4% en de onbepaalde tijd (aorist) 43%.

Omdat de aorist de meest gangbare werkwoordsvorm is in het Nieuwe Testament, zullen we in de Griekse tekst dan ook veel 'feiten' aantreffen.

In de bestaande bijbelvertalingen ontgaat dit de lezer volkomen. Want 'aoristen' worden in de gangbare bijbelvertalingen met een onvoltooid verleden tijd-vorm weergegeven, of met een voltooid tegenwoordige tijd-vorm.

Wanneer de aorist (de onbepaalde tijd) gebruikt wordt, is dat een indicatie dat de handeling van het werkwoord niet aan tijd gerelateerd is en dat de tijd van de handeling dus niet belangrijk is.

De andere tijden geven aan dat de tijd juist wèl belangrijk is, en dat de handelingen aan deze tijden gerelateerd zijn en daarom speciale aandacht vragen.

Het lijkt dus precies andersom te zijn als wij altijd gedacht hebben: niet de aorist is speciaal, maar de andere tijden zijn speciaal.

Een verleden tijd wordt dan gebruikt om aan te geven dat de verleden tijd op de een of andere manier belangrijk is, bijvoorbeeld dat het inhoudt dat de handeling niet langer plaatsvindt, dat de handeling beperkt is tot het verleden.

Op dezelfde manier houdt het gebruik en de betekenis van de tegenwoordige tijd in dat de handeling beperkt is tot het heden. De betekenis van de toekomstige en de voltooid tijd wordt op dezelfde manier ook belangrijk.

Omdat met name het onderscheid tussen de aorist en de onvoltooid tegenwoordige tijd zo prominent in de Griekse tekst aanwezig is, zijn in de concordante vertaling op mijn website *geschriften.nl* de onvoltooid tegenwoordige tijd-vormen uitgeschreven, zodat ze duidelijk in de tekst te zien zijn.

Laten we ook even kijken naar de *medialis*.

De *medialis* heeft te maken met de onderwerpsrelatie in de zin. De actieve onderwerpsrelatie houdt in dat het onderwerp de handeling van het werkwoord uitvoert.

De passieve onderwerpsrelatie houdt in dat het onderwerp de handeling van het werkwoord ondergaat.

Naast de actieve vorm en de passieve vorm is er nog een derde onderwerpsrelatie in het oud-Grieks: de *medialis*.

De mediale onderwerpsrelatie kennen we in het Nederlands niet als aparte werkwoordsvorm.

De vraag wat er met een *medialis* bedoeld wordt, is een kwestie die door wetenschappers niet goed beantwoord kan worden. Meestal wordt door Nederlandse wetenschappers de *medialis* omschreven als: ‘Het medium geeft – meer dan het *activum* – aan dat een persoon op zeer bijzondere wijze bij de handeling is betrokken.’

Ook voor internationale wetenschappers is deze mediale onderwerpsrelatie in de Griekse tekst een raadsel, waarvan gezegd wordt, dat het ‘een van de moeilijkste problemen voor een vertaler is’.

Alle bestaande bijbelvertalingen in de wereld negeren deze werkwoordsvorm dan ook.

Er zijn in het Koiné-Grieks 45 verschillende verbuigingen van het werkwoord.

Van die 45 verschillende verbuigingen van het werkwoord is de medialis met circa 40% van die specifieke werkwoordsvormen de grootste groep.

Dit betekent, wanneer men in de bijbelvertaling de medialis negeert, dat men dan 40% van de specifieke verbuiging van de werkwoordsvormen niet goed weergeeft.

En dat daarmee de betekenis van die werkwoordsvormen ons ontgaat.

Hoe kunnen we dan proberen in de bijbelvertaling dichter bij de betekenis van de medialis te komen?

Wanneer men alle aanwijzingen van de bestaande literatuur samenvat, dan kunnen we zeggen, dat de mediale verhouding wijst op de verbinding, die het onderwerp aangaat met de handeling.

De sterke verbinding, die het onderwerp in de mediale verhouding met de handeling aangaat, laat zien, dat in de mediale verhouding het onderwerp niet alleen handelt, of een handeling ondergaat, maar dat het onderwerp, bovendien, als betrokkene, intensief aan de handeling deelneemt.

De medialis kan, afhankelijk van de context, zowel actief als passief weergegeven worden.

De ‘intense betrokkenheid’ van de medialis wordt in de consistente (concordante) vertaling op mijn website *geschriften.nl* aangegeven met de toevoeging [met-heel-diens-wezen].

Deze bevindingen over de medialis en over de aorist versus de onvoltooid tegenwoordige tijd gaan wij nu concreet toepassen. Wij gaan kijken naar het verschil tussen de aorist en de onvoltooid tegenwoordige tijd in de medialis.

1 Korintiërs 6:11 “apelousasthe” (een aorist medialis) NBG: ‘jullie worden schoongebaad’

1 Korintiërs 15:2 “sōzesthe” (een onvoltooid tegenwoordige tijd medialis) NBG: ‘jullie worden gered’

Allereerst zien we dat de NBG de medialis buiten beschouwing laat.

Eigenlijk zou er moeten staan:

“Jullie worden [met heel jullie wezen] schoongebaad” (1 Korintiërs 6:11)

“Jullie worden [met heel jullie wezen] gered” (1 Korintiërs 15:2)

Voorts zien we dat in de NBG-vertaling de aorist medialis hetzelfde weergegeven wordt als de onvoltooid tegenwoordige tijd medialis.

Namelijk: ‘jullie worden schoongebaad’ en ‘jullie worden gered’.

Nu is ‘jullie worden [met heel jullie wezen] schoongebaad’ inderdaad een aorist medialis.

Dit ‘[met heel jullie wezen] schoongebaad worden’ is een *feit*.

Maar de NBG vertaling ‘jullie worden gered’ voor het Griekse ‘*sōzesthe*’ is onjuist.

Want ‘*sōzesthe*’ is een onvoltooid tegenwoordige tijd medialis, een onvoltooid handeling in de tegenwoordige tijd medialis.

Het is dus een vorm met: ‘aan-het’.

De correcte (concordante) Nederlandse vertaling is dus: “jullie zijn [met heel jullie wezen] gered aan het worden”.

We concentreren ons nu even op het verschil tussen de aorist en de onvoltooid tegenwoordige tijd.

‘*sōzesthe*’, is een onvoltooid tegenwoordige tijd.

Dat wil zeggen, dat de redding van de Korintiërs, door het evangelie, dat Paulus in Korintiërs gebracht heeft, in dit vers een onvoltooid handeling is, een handeling die nú plaats vindt, tijdens het schrijfmoment van de schrijver, een momentopname, een handeling die van voorbijgaande aard is.

Waarom die onvoltooid tegenwoordige tijd bij ‘gered worden’?

Omdat de voorwaarde van het ‘gered worden’ ook in de onvoltooid tegenwoordige tijd staat.

1 Korintiërs 15:2 “ei katechete”.

In de NBG vertaling: ‘als jij het vasthoudt’.

Deze NBG-vertaling maakt van dat ‘vasthouden’ een aorist.

Maar ‘katechete’ is een onvoltooid tegenwoordige tijd.
Dus: “indien jullie aan het vasthouden zijn”.

Dus ook dat ‘vasthouden’ is een handeling op het spreekmoment.

Een momentopname.

Paulus zegt dus, dat “indien jullie, nu, op dit moment, bezig zijn met het evangelie aan het vasthouden zijn, dat jullie dan nu, op dit moment, gered aan het worden zijn”.

Het omgekeerde geldt dus ook.

Als jullie dus niet nu, op dit moment, bezig zijn met het evangelie aan het vasthouden zijn, dan zijn jullie nu, op dit moment, dus ook niet gered aan het worden zijn.

Nu zegt iemand misschien: ‘En 2 Timoteüs 1:9 dan?’

2 Timoteüs 1:9.

“(theou) tou sōsantos hēmas”

“(van-God) de(gene) reddende ons”

Dit ‘reddende’ is een aorist: een feit.

Hier staat dat God ons redt.

In de aorist.

Een feit.

Zonder tijdsbeperking.

Dat God ons redt, staat vast.

Want het staat in de aorist.

Een feit, dus.

Maar 1 Korintiërs 15:2 spreekt over onze redding als iets wat nog niet voltooid is, iets wat nu, op dit moment, bezig is, een momentopname.

En zoals wij gezien hebben, kan een momentopname vervangen worden door een andere momentopname.

Onze redding is, vanuit dat standpunt gezien, relatief.

Als wij het evangelie, volgens Paulus’ woorden, niet aan het vasthouden zijn, dan is onze redding ook niet door aan het gaan.

Misschien bent u het oneens met deze conclusie.

Dat kan, maar dat is wat de tekst hier zegt.

Deze tekst is een goed voorbeeld van concordant vertalen.

Dat je telkens weer onvoorziene dingen tegenkomt.

Wat is het nou?

Is onze redding nou een feit?

Of is onze redding een momentopname, wat weer voorbij kan gaan?

Nu begint de overpeinzing.

Ik geef u iets ter overweging.

De oplossing van dit probleem is de middenvorm van het woord 'jullie zijn [met heel jullie wezen] gered aan het worden' in 1 Korintiërs 15:2.

Laten we proberen dit gegeven zo goed mogelijk te benaderen.

De middenvorm geeft aan dat het onderwerp intens betrokken is bij de handeling.

In 2 Timoteüs 1:9 wordt onze redding vanuit Gods standpunt bekeken.

Het absolute standpunt.

Daar is onze redding een aorist, een feit.

De onvoltooide handeling tegenwoordige tijd en de middenvorm sámen in 1 Korintiërs 15:2 geeft de redding aan vanuit het menselijk standpunt.

Het relatieve standpunt.

De middenvorm geeft een intense betrokkenheid aan, oftewel de *beleving* van het onderwerp bij de handeling.

Hoewel dus onze redding een feit is, volgens 2 Timoteüs 1:9, *belev*en we dat niet zo, volgens 1 Korintiërs 15:2.

Wij beleven onze redding niet als een feit, maar als een proces van momenten, waarin wij gered aan het worden zijn.

Als in een wedloop.

Waarin je op het ene moment een gevoel van gelukzaligheid hebt.

Omdat het lopen probleemloos gaat.

En waarin je op het andere moment wilt afhaken.
Omdat het lichtje uitgaat.
Wanneer je benen of je longen niet meer willen.

De *onvoltooide handeling tegenwoordige tijd* in 1 Korintiërs 15:2 geeft dus aan dat onze redding een *momentopname* is.
En dat die redding ook afgebroken kan worden.
Zoals bij alle handelingen in de onvoltooid tegenwoordige tijd.
Maar de *middenvorm* geeft aan, dat wij dit als zodanig *beleven*.
En dat het daarom verstandig is om dicht bij de Heer te blijven.
Begrijpt u?

NB

Toen ik de bovenstaande conclusie uit mijn toespraak van 2019 nog eens herlas, werd ik bepaald bij het feit dat ‘sōzesthe’ in 1 Korintiërs 15:2 juist *niet* een aorist is.

Dit is buitengewoon belangrijk.

Want als ‘sōzesthe’ in 1 Korintiërs 15:2 een aorist zou zijn, een feit, dan zou deze tekst het woord ‘sōsantos’ in 2 Timoteüs 1:9, dat ook een feit is, tegenspreken.

‘sōzesthe’ in 1 Korintiërs 15:2 *moet* een onvoltooid tegenwoordige tijd in de medialis zijn.

Dan spreken 2 Timoteüs 1:9 en 1 Korintiërs 15:2 elkaar *niet* tegen.

Met de juiste weergave van de werkwoordsvormen zijn beide teksten waar.

Natuurlijk redt God ons.

Een aorist activum – God handelt in de aorist.

Zijn redding van ons is een *feit*.

En natuurlijk beleven wij onze redding als een ‘*ongoing proces*’.

Een onvoltooid tegenwoordige tijd in de medialis.

Beide gegevens geven rust aan je hart.

Dat God ons redt – een feit.

En dat je in je beleving je redding als een wedloop ervaart.

Dus hoef je je niet schuldig te voelen als je wel eens wilt opgeven.

Dat je het soms moeilijk vindt om vol te houden.

En dan zegt Paulus: 'wees bezig met je vast te houden aan mijn evangelie.'

Ook dit 'vasthouden' is volgens 1 Korintiërs 15:2 een *ongoing proces*.

Hoe *belangrijk* zijn de werkwoordsvormen!

Hoe *nauw* luistert Gods Woord!

Het was na een toespraak.

Tijdens het forum.

Ik weet niet meer precies wat er tegen mij gezegd werd.

Maar sommige aanwezigen vonden dat ik een beetje overdreef.

Want het luistert allemaal niet zo nauw met Gods Woord.

Toch?

En toen vertelde ik aan de aanwezigen een gebeurtenis.

Zeven jaar geleden had mijn buurjongen een probleem.

Hij studeerde op de hogeschool, maar hij wilde overstappen naar de universiteit.

Hij kon niet goed overweg met het systeem op de hogeschool.

Hij liep er op stuk.

Op al die groepsprocessen.

En in dat jaar kon hij probleemloos overstappen naar de universiteit.

Mijn buurjongen had al diverse pogingen gedaan om dit te regelen met het administratiekantoor van de universiteit.

Maar hij liep steeds vast op de bureaucratie.

Mijn buurjongen werd er wanhopig van.

In zijn wanhoop overwoog hij om maar helemaal te stoppen met zijn schoolopleiding ...

Ten einde raad riep mijn buurjongen mijn hulp in.

En zo stonden wij op de laatste dag van de inschrijving, vlak voor sluitingstijd, samen voor de balie.

Ik gebruikte al mijn overredingskracht om de onwillige dame achter de balie ervan te overtuigen, dat mijn buurjongen op de universiteit ingeschreven moest worden.
Want hij voldeed aan alle voorwaarden.

Het meisje zag er overwerkt uit.
Ze zei vermoed: ‘Meneer, het spijt me, maar deze hogeschoolstudent heeft zich niet van tevoren aangemeld. Die aanmelding is verplicht, anders kan ik hem niet helpen.’
Mijn buurjongen, normaliter een heel rustige jongen, werd nu boos.
Hij zei: ‘Ik heb mij wèl van tevoren aangemeld. Al drie weken geleden. Er moet door jullie een fout zijn gemaakt.’

Het meisje zuchtte.
Ze vroeg mijn buurjongen nogmaals naar zijn naam.
Hij zei: ‘Aïssaoui.’
Hij spelde het voor haar.
Het meisje typte zijn naam nogmaals in.
Ze wachtte even, keek naar het scherm en zei toen tegen mijn buurjongen: ‘De computer herkent jouw naam niet. Het spijt me. Ik kan je niet inschrijven. Kom volgend jaar maar terug.’

Mijn buurjongen was wanhopig.
Hij wist dat het volgend jaar anders kon zijn.
Hij kon de universiteit wel vergeten ...

Ik kreeg een ingeving.
Ik zei tegen mijn buurjongen: ‘Geef me je paspoort.’
Hij deed het.
En daar stond het.
Het was inderdaad Aïssaoui.
Maar het was geschreven met een trema.
Niet met één puntje, maar met twee puntjes op de i.
Mijn buurjongen heette niet ‘Aïssaoui’.
Maar ‘Aïssaoui’.

Ik zei tegen het meisje: ‘Het is Aïssaoui, met een trema op de i.’
Het meisje typte de naam, nu correct, in.

Even later glimlachte ze naar mij.
Ze zei: ‘Meneer, hij heeft zich inderdaad 3 weken geleden aangemeld. We kunnen hem nu op de universiteit inschrijven.’

Drie jaar geleden heeft mijn buurjongen zijn Masters in Economie aan de universiteit behaald.
Hij werkt nu bij een van de grote, internationale accountantskantoren.
Zijn toekomst werd bepaald doordat er niet één, maar twee puntjes op de i stonden.

Wat wil ik hiermee zeggen?
Het computertijdperk geeft aan hoe uiterst nauwkeurig informatie moet zijn.
Anders ontstaat er grote verwarring.
En gaat er van alles mis.

Gods Woord is niet zomaar een boek.
Gods Woord is uiterst zorgvuldig geformuleerd.
Het zou zo maar kunnen, als je Gods Woord niet diepgaand onderzoekt, dat dan de werkelijke betekenis van het Nieuwe Testament volledig aan je voorbij gaat.
Eigenlijk kun je alleen maar ‘met heel je wezen’ omgaan met Gods Woord.
En in het – met heel je wezen – omgaan met Gods Woord ga je vaak scherp door de bocht.
Gelukkig verzorgt God zèlf voor jou de veiligheidsriemen.
Want wanneer je dan, met heel je wezen, scherp door de bocht gaat, weet je één ding zeker.
Dat je volkomen in Zijn hand bent.